

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Openbaar Ministerie (Državno odvjetništvo)

Tuženik: Paweł Dworzecki

Prethodna pitanja

1. Jesu li pojmovi u članku 4.a stavku 1. točki (a) Okvirne odluke 2002/584/PUP ⁽¹⁾

— „pravovremeno [...] bila osobno pozvana te time obaviještena o predviđenom datumu i mjestu suđenja koje je rezultiralo odlukom”

ili

— „pravovremeno [...] je na drugi način stvarno primila službeni obavijest o predviđenom datumu i mjestu suđenja tako da se nedvojbeno utvrdilo da je osoba bila upoznata s predviđenim suđenjem”

autonomni pojmovi prava Unije?

2. Ako jesu:

a) kako treba te autonomne pojmove općenito tumačiti i

b) može li slučaj poput ovoga, kojega karakteriziraju slijedeće činjenice:

prema Europskom uhidbenom nalogu sudski poziv je dostavljen na adresu tražene osobe odraslom članu domaćinstva koji se obvezao prosljediti poziv traženoj osobi,

iz Europskog uhidbenog naloga se ne može utvrditi je li i kada taj član domaćinstva stvarno predao sudski poziv traženoj osobi,

te se iz objašnjenja koje je tražena osoba dala tijekom rasprave pred sudom koji je uputio zahtjev ne može zaključiti je li tražena osoba – pravovremeno – bila upoznata o predviđenom vremenu i mjestu predviđenog suđenja,

biti obuhvaćen jednim od ova dva autonomna pojma?

⁽¹⁾ Okvirna odluka Vijeća od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83.).

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 25. veljače 2016. uputio Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva)
– Indėlių ir investicijų draudimas**

(Predmet C-109/16)

(2016/C 156/40)

Jezik postupka: litavski

Sud koji je uputio zahtjev

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Stranke glavnog postupka

Podnositelj žalbe u kasacijskom postupku: VĮ Indėlių ir investicijų draudimas

Druga stranka u kasacijskom postupku: Alvydas Raišelis

Prethodna pitanja

1. U slučajevima u kojima kreditna institucija djeluje kao investicijsko društvo kojem su prenesena sredstva za stjecanje dužničkih vrijednosnih papira koje je izdala ista kreditna institucija, ali vrijednosni papiri ne budu izdani te ne dođe do prijenosa vlasništva vrijednosnih papira osobi koja je isplatila sredstva, ako su ta sredstva već ustegnuta s bankovnog računa te osobe i prenesena na račun otvoren na ime kreditne institucije te se ne mogu povratiti, a namjera nacionalnog zakonodavca u tom slučaju nije jasna s obzirom na primjenu posebnog sustava zaštite, mogu li se članak 1.1. Direktive o depozitu ⁽¹⁾ i članak 1. stavak 4. Direktive o Investitorima ⁽²⁾ izravno primijeniti radi utvrđivanja primjenjivog sustava pokrića i je li predviđena uporaba sredstava odlučujući kriterij u tom smislu? Jesu li te odredbe direktiva dovoljno jasne, detaljne i bezuvjetne i daju li pojedincima prava na način da se pojedinci na njih mogu pozvati pred nacionalnim sudovima u prilog svojim zahtjevima za naknadu štete protiv državnog tijela koje je osiguravatelj?
2. Treba li članak 2. stavak 2. Direktive o Investitorima, u kojem su određene vrste zahtjeva koje obuhvaća sustav za naknadu štete investitorima, razumjeti i tumačiti na način da također obuhvaća zahtjeve za isplatu sredstava koje investicijsko društvo duuguje investitorima, a koja ne drži u njihovo ime?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje, je li članak 2. stavak 2. Direktive o Investitorima, u kojem su određene vrste zahtjeva koje obuhvaća sustav za naknadu štete, dovoljno jasan, detaljan i bezuvjetan i daje li pojedincima prava na način da se pojedinci na tu odredbu mogu pozvati pred nacionalnim sudovima u prilog svojim zahtjevima za naknadu štete protiv državnog tijela koje je osiguravatelj?
4. Treba li članak 1.1. Direktive o depozitu razumjeti i tumačiti na način da definicija, depozit' iz te direktive također uključuje sredstva prenesena s osobnog računa, uz pristanak te osobe, na račun otvoren na ime kreditne institucije u istoj kreditnoj instituciji koji je predviđen za plaćanje budućih dužničkih vrijednosnih papira te institucije?
5. Treba li članak 7. stavak 1. i članak 8. stavak 3. Direktive o depozitu, zajedno ih uzevši, razumjeti na način da se isplatu po osiguranju depozita do iznosa propisanog u članku 7. stavku 1. mora izvršiti svakoj osobi čije se pravo može utvrditi prije datuma utvrđenja ili donošenja odluke iz članka 1.3. točaka (i) i (ii) Direktive o depozitu?

⁽¹⁾ Direktiva 94/19/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 1994. o sustavima osiguranja depozita (SL 1994 L 135, str. 5.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 12., str. 33.).

⁽²⁾ Direktiva 97/9/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. ožujka 1997. o sustavima naknada štete za investitore (SL 1997 L 84, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 1., str. 11.).

Žalba koju je 29. veljače 2016. podnijela Europska komisija protiv presude Općeg suda (sedmo vijeće) od 17. prosinca 2015. u spojenim predmetima T-515/13 i T-719/13, Španjolska i dr. protiv Komisije

(Predmet C-128/16 P)

(2016/C 156/41)

Jezik postupka: španjolski

Stranke

Žalitelj: Europska komisija (zastupnici: V. Di Bucci, É. Gippini Fournier i P. Němečková, agenti)

Druge stranke u postupku: Kraljevina Španjolska, Lico Leasing, S.A.U. i Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.